

важено виконував накази, допомагав і рятував. Життя цієї сильної тілом і духом людини у «вогняному коридорі» під Іловайськом обірвав гарматний постріл російського танка, коли Євген намагався прикрити поранених однопольчан...

49-річного солдата резерву Василя Івановича Білого оплакували не лише в Краматорську, де він народився, виріс і де зрештою знайшов вічний спокій, а й у місті Славутичі, що на Київщині, яке стало його другою малою батьківщиною...

Як згадували друзі, до «міста енергетиків» Василь Іванович приїхав наприкінці 1980-х, після строкової служби в Прикардонних військах, з цілком мирною професією кухаря. У Славутичі в його родині народилися дві доньки, тут він став відомим як артист-аматор місцевої художньої самодіяльності, звідти він майже 20 років їздив на міжнародні фестивалі молодих працівників атомної енергетики «Діснай», що проходили в Латвії та Росії.

Минулої зими Василь Іванович переїхав назад, на Донеччину, до вже дорослих доньок та онучки (він став дідом у 42 роки). Про його подальшу долю в поширеному в соціальних мережах зворушливому «Слові про друга» розповів славутичанин Ігор Чичкань:

«Коли в його Краматорську навесні з'явилися путінські „зелені чоловічки“, коли ночами стало страшно виходити на вулицю, а зі своїх квартир стали зникати (щоб пізніше знайти розтерзаними та вбитими) українські патріоти, коли містом почали, як гриби, виростати блокпости під російськими та ДНРівськими „триколорами“... Коли все це стало страшною реальністю, він мовчки поцілував дружину й доньок, взяв документи, дещо з речей і поїхав у Київ. Його метою було розшукати командира добровольчого батальйону „Донбас“ Семена Семенченка та стати бійцем, щоб захищати свій дім і свою родину від смертельного оскалу „русского мира“.

Тоді – на початку травня – він мені зателефонував, попросивши трохи допомогти з обмундируванням. Одяг, медикаменти, засоби захисту – це збирали всі його друзі, приятелі й просто малознайомі люди. Бійцeve добровольчого батальйону хотіли й допомагали багато хто.

Півтора місяця підготовки на базі Нацгвардії в Нових Петрівцях (під Києвом). Він розповідав про стрільби й фізпідготовку... про те, що з таких, як він, сформувалася така собі „рота пенсіонерів“ (тих, кому за 45)... про те, як придумали ставити автоматичні гранатомети на пікапи й почали створювати сучасні тачанки... про те, як їм не терпиться вже відправитися назад додому, на Донбас...

А наприкінці серпня був „котел під Іловайськом“ – оточення, вийти з якого судилося небагатьом.

Вася не вийшов з оточення. Він загинув у бою...

Ті, хто його знали за життя, пам'ятатимуть Васю Білого сміхливим, по-хорошому відчайдушним хлопцем, автором безлічі розіграшів і жартів. І при цьому справжнім патріотом України. Ним він, до речі, був задовго до того, як це стало мейнстрімом.

...Згадалося.

2003 рік. Білий вивіщує український прапор біля входу до нашого наметового містечка, десь на рівні обличчя.

– Васюк, а на якого дідька ти впоперек входу й так низько?

– Та нехай кланяються!

І сміється.

...У березні 2015-го він відзначив би свої п'ятдесят.

І ще. Так, щоб пам'ятати: наших бійців під Іловайськом у секторі „Б“ вбивали частини дивізій: 106-ї повітряно-десантної (Рязань) і 98-ї повітряно-десантної (Іваново, Кострома); бригад: 9-ї мотострілецької (Нижній Новгород), 18-ї мотострілецької (Чечня)...».

З жовтня рішенням Славутичької міської ради Василю Івановичу Білому було присвоєно звання «Почесний громадянин міста Славутича» (помертно)...

Указом Президента України від 31 жовтня 2014 р. військовослужбовець за контрактом військової частини Західного оперативнотериторіального об'єднання Національної гвардії України помічник гранатометника солдат Сергій Дерен нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертно).

Сторінки соціальних мережнині – як колись сторінки листів, щоденників та інших документів – слугують віртуальним джерелом для збирання інформації про воїнів, що полягли за волю й незалежність України в клятій «неоголошеній війні». І не лише інформації суто біографічної, адже багато з них, прагнучи висловити свої мрії й переконання, свої погляди на життя, встигли залишити у «Всесвітньому паутинні» рядки, які варті зберігання не лише в інтернет-просторі, а й на сторінках періодичних видань і книжок, на музейних стендах, у мармурі, граніті й бронзі меморіалів... Серед таких рядків – останній «пост» 20-річного Сергія Васильовича Дерена в його сторінці соцмережі:

«Життя вдалося не тоді, коли в тебе класна тачка, будинок, купа дівчат, а коли батьки здорові, кохана поруч і син росте гарною людиною...»

На жаль, йому не судилося залишити на Землі бодай одного нащадка. 21 вересня близько 16.45 солдат Дерен загинув смертю хоробрих під час несення служби на блокпосту в мікрорайоні «Східний» міста Маріуполя під час мінометного обстрілу. Того дня, незважаючи на проголошений українською стороною режим припинення вогню, група з п'яти терористів в автомобілі «ГАЗель», що з'явилась у районі вулиці Таганрозької, почала хаотичний обстріл із міномета, від якого постраждав не лише гвардійський блокпост (на якому, до речі, перебували цивільні автомобілі), а й сусідні приватні будинки. Тоді тяжке поранення в голову дістав 15-річний Ілля Л. (він потрапив під удар, коли їхав полем на велосипеді), а 36-річний працівник комбінату «Азовсталь», який привіз на блокпост харчі й воду, був поранений у стегно. Ще один осколок міни, влучивши під захисний шолом, обірвав життя солдата Сергія Дерена...

Після закінчення Мазурівського професійно-технічного

училища у вересні 2013 р. Сергій був призваний на строкову службу до лав внутрішніх військ МВС. Невдовзі він звернувся до командування з рапортом про бажання служити за контрактом – і став професійним воїном. Брав участь у виконанні завдань з охорони громадського порядку в столиці під час Революції Гідності, і пережито тоді, «на барикадах», не вплинуло на його прагнення продовжити військову кар'єру в лавках створеної на базі ВВ Національної гвардії України. Більше того – молодий контрактник мріяв здобути вищу освіту, а ще – створити власну родину, виховувати дітей...

Але на сході України почалася віроломна «гібридна війна». Після оголошення часткової мобілізації до лав його частини був призваний із запасу 42-річний вiтчим Сергія, Микола Іванович, який обійняв посаду старшого стрільця в новоствореному «мобілізаційному» батальйоні. А згодом і Сергій відбув на «Південний фронт» АТО. Як і під час подій на Євромайдані, він ніколи не скаржився рідним на умови, в яких перебував у відрядженні під Маріуполь. Повернутися звідти він мав 30 вересня, але за дев'ять днів до того якийсь покидьок укинув у ствол міномета міну, призначену для нього...

Сергія Васильовича Дерена поховали в його рідному селі Русави Ямпільського району Вінниччини.

Підготував **Сергій КОВАЛЕНКО**, «ІЗ»